

[Statsministeren.]

have med den at gøre, men det gjorde jo ikke Ideen daarligere, tværtimod, den har sin Værdi den Dag i Dag og vil sikkert i kommende Tider fremdeles have nogen Værdi.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udviklede for os, at det var jo noget Snak at komme her og forlange, at Lønningerne skulde være høje, for man kunde særdeles vel leve lykkeligt ogsaa med lave Lønnings-tal. Jeg skal erkende, at hvis man havde et System, hvorefter alting kunde skrues ned i Forhold til hinanden, var det naturligvis ligegyldigt, om vi fik 1 Kr. i Ugeløn eller 100 Kr., hvis bare Prisen paa det, vi skal købe, stod i Forhold dertil. Men hvem kan gennemføre det? Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kan det jo ikke. Han kunde det ikke i den Tid, han havde Regeringen her i Landet, end ikke det allermindste i den Retning.

Nej, det eneste, det ærede Medlem den Gang havde Magt til, var at nedskære de fattigste paa deres Indtægter. Thi det var jo ikke andre, der blev nedskaaret. Kapital-ejerne blev jo ikke nedskaaret; de er ikke blevet det og bliver det heller ikke, for det kan ikke gennemføres, saa længe vi lever under Privatkapitalismen. Aktionærerne tager sig det Udbytte, de synes der er Penge til. De beslutter, at nu vil de have 12 pCt. i Udbytte, og saa tager de 12 pCt. i Udbytte, og jo mere Aktionærerne tager, des større Basis er der for, at de Dividender og Tanti-mer, der skal udbetales til Aktieselskaber-nes Bestyrelser, kan komme til at staa i pas-sende Forhold til, hvad Aktionærerne faar.

Paa det Omraade sker der ingen Ned-skæring. Det skete der ikke i det ærede Medlems Regeringstid, og det vil heller ikke ske; hvor meget det ærede Medlem end nu taler om Tilpasning, lader denne Tilpasning sig jo ikke effektuere. Det ærede Medlem nævnte et Aktieselskab, der havde henlagt hele sit Overskud. Ja, jeg har ogsaa glædet mig over at se dette, men det er virkelig en enlig Svale. Aktieselskabet „Vølund“, der har henlagt hele sit Overskud paa forskellige Konti til Imødegaaelse af Fremtiden, har handlet fuldkommen rigtigt og forsvar-ligt, men den Liste over Aktieselskaber og Aktieselskabsudbytter, som kan findes et eller andet Sted i Rigsdagstidenden, efter at Finansministeren forleden har oplyst derom, viser jo, at saaledes handler man i Almindelighed ikke. Det gælder om — det kender vi ogsaa fra svundne Perioder —, naar der er Penge i Aktieselskabets Kasse, at Kapi-talen faar sin rigelige Part deraf, og saa

hører man ikke noget om Tilpasning og Ned-skæring fra dem, der har Ordet og Magten paa disse Steder.

Det ærede Medlem var ikke fornøjet med, at jeg havde nævnt visse Aar, 1927 og 1928, som Rekordaar med Hensyn til Arbejdsløsheden. Ja, det ærede Medlem faar undskyldte, men det er ikke desto mindre rigtigt. Nu havde det ærede Medlem fundet, at December Maaned 1926 var Toppunktet. Jeg har ikke Maanedstallene hos mig nu, men det er jo muligt, at der har været en betydelig Arbejdsløshed i December Maaned 1926; det plejer der at være hvert Aar i December, bl. a. paa Grund af, at en hel Del Virksomheder lukker i Tiden op til Jul og først lukker op en Gang efter Nytaar, hvilket jo giver en meget betydelig Arbejds-løshed; og at det er den Tid paa Aaret, hvor Produktionen af Hensyn til Julemarkedet er ophørt, og hvor Vinteren paa forskellig Maade sætter ind. Men det faktiske er, at Aaret 1926 — lad os nu holde os til nogle Aar — viste en Arbejdsløshed paa 20,7 pCt., medens Aaret 1927 viste 22,5 pCt. og Aaret 1928 18,5 pCt.

Hvad angaar tabte Arbejdsdage — det spiller jo da ogsaa en Rolle —, viser det sig, at Aaret 1927 havde 19 Millioner tabte Arbejdsdage ved Arbejdsløshed og 1926 17 Millioner. Og gaar vi tilbage til et tidligere Venstreministeriums Dage, kan vi finde lig-nende Tilstande — jeg tænker paa Aarene 1921 og 1922, hvor man henholdsvis tabte 16½ og 15 Millioner Arbejdsdage, og hvor Procenten var 19,7 og 19,3.

Men som jeg sagde, hverken i Dag eller tidligere har jeg ment at kunne give en Re-gering Skylden for, at Arbejdsløsheden havde det og det bestemte Omfang. Jeg har sikkert mange Gange og med fuld Ret sagt, at man kunde bidrage til at modvirke Arbejds-løsheden ved de og de Foranstaltninger, som der til enhver Tid var Mulighed for at se iværksat, men jeg har sikkert aldrig be-gaaet en slig Dumhed som at paastaa, at en Regering pure havde Ansvaret for, at der var en saa og saa betydelig Arbejds-løshed.

Jeg har tidligere ligesom nu henvist til, hvilke Indflydelser der virkede med her, og de kan selvfølgelig godt i visse Tilfælde have haft deres Udspring ogsaa fra Regeringen. F. Eks. i Valutaødelæggelsens Dage her-hjemme er der ingen Tvivl om, at det, at man fra Regeringens Side intet foretog der-imod, medvirkede til en kommende Arbejds-løshed, da man skulde til at vende og ændre Forholdene. Det er jo muligt, at disse Tider faldt i en følgende Regerings Tid; det var netop Tilfældet, at Ødelæggelsesperioden for